

Валери Иванов

Ще падна

Ще ме отвее листопадът може би,
гнездо ще свия надалече,
ще се изгубят твоите очи,
ти няма да си моя вече.

По бледия капчук на есента
сърцето ми едва ще бие,
ще бродя из сокаците в нощта
и като звяр душата ми ще вие.

Ще будя съжаление и гняв
в тълпата – жадна за мълга,
ще чезне разумът ми здрав
в носталгия по любимата жена.

Но пак ще съм солен и лют
/навярно, по традиция – с хрема/,
че ти си ме превърнала на шут –
банално отегчителен бохема.

Чемерено смехът ми ще кънти
по всички необяти на Всемира,
че слънцето без теб блести
в прозореца на моята квартира.

Горчиво ще проклинам ориста
и болката ще ме превръща в жест.
И някъде ще падна – под звезда –
без дом, без обич и без чест...

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11114>]